

Ewa Lach

Micsoda
kölykök!

Jonatán Könyvmolyképző

Ewa Lach

MICSODA KÖLYKÖK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

MOST KEZDŐDIK

A vakációink rendszerint pompásak voltak. Évről évre az első hónapot a tengerparton töltöttük, a másodikat pedig a hegyekben. Apu már régen építtette azt a kis nyaralót Jastarniában, a Hel-félszigeten, ahol a szünidő első hónapját töltöttük. A házra Marcinowska néni ügyel. Marcinowska nénit egyszer apu gyógyította meg valamilyen súlyos betegségből. Apu ugyanis orvos.

Marcinowska néni tizenkét éves fiával, Jarekkal, a villa szoba-konyhás részét lakja, a másik két szoba pedig ránk vár. Amikor nem vagyunk Jastarniában, a szobákat kiadják, augusztusban tehát nyaralók laknak benne.

Marcinowska néni a jastarniai turistahivatalban dolgozik. Mindig úgy képzeltem, hogy az özvegyasszonyok szomorúak, és mindig sötét ruhában járnak, Jarek mamája azonban fiatal és roppant csinos néni. És szép színes ruhákat hord. Zbyszek azt mondta, ha Jarek akarta volna, már régen lehetett volna apukája. Én is azt hiszem, mert Marcinowska néni nagyon csinos. Jarek gyakran kap csokit meg mindenféle játékot a mamája ismerőseitől.

Ebben az évben is útra kerekedtünk Jastarniába, a tenger mellé. Már a vonatban nem titkoltuk, hogy a nyár szünidő, és ennek mi minden percét ki akarjuk használni. Így aztán a mi fülkénk egyszerre csak valahogy kiürült, pedig a többiben csak úgy szorongtak az emberek. Anyu egyre-másra figyel-

meztetett minket, de azért ő is kényelmesebben érezte magát az üres kupéban.

A mi hiányos családukon kívül (apu csak egy hét múlva jöhetett utánunk) még egy néni meg egy bácsi ült a fülkében. A bácsi mindenre fittyet hányva az igazak álmát aludta.

Én az ablak mellett táboroztam le, Zbyszek meg a szemközti helyet foglalta le. Michal segített anyunak a bőröndöket cipelni, így már neki nem jutott hely az ablaknál. Adzikkal nem volt baj, mert aranyos kisfiú, amikor nézelődni szottyant kedve, akkor az ablak előtti kisasztalra telepedett.

Jumpóval volt a legtöbb baj. Utazásaink alkalmával mindig nagyon illedelmesen viselkedett, most annál többet ugatott, s mindig a legrosszabbkor. Csak akkor bújт sebtiben a pad alá, s mímelte, hogy alszik, amikor a kalauz belépett a fülkénkbe. Anyu vett neki kutyaszállító jegyet, de ettől függetlenül elvihették volna a poggyászkocsiba. Ezért volt Jumpó olyan szelíd a kalauz bácsi jelenlétében.

– Milyen fajta? – tudakolta az anyu mellett ülő néni, barátságos mosollyal nézegetve Jumpót.

– Uszkar – válaszolta anyu szintén mosolyogva. – Az emberek megszokták, hogy az uszkarokat oroszlán formájúra nyírják, ezért kérdezzetik minduntalan tőlem, milyen fajtájú kutya ez.

– Nagyon kedves kutyas – dicsérte a néni, barátságosan Jumpóra mosolyogva, aki épp abban mesterkedett, hogy felgorjon a csúszós padra, ami azonban a vonat szüntelen ringása, himbálása miatt nem sikerült neki.

A néni kinyújtotta a kezét, és meg akarta simogatni a kutya fehér szőréт, de Jumpó ijesztően vakkantott, és az ölembe ugrott. A néni elnevette magát.

– Nem barátkozik idegenekkel. Hogy hívják?

– Jumpónak. Senkire se hallgat, csak rám – válaszoltam büszkén.

Jumpó a testvéreimnek is megengedi, hogy simogassák, dédelgessék, de igazából csak nekem fogad szót. Azt csinálhatok vele, amit akarok. Volt, hogy felöltöztettem és szalagot kötöttem az üstökébe, a babakocsimba fektettem; volt, hogy azt mondtam neki, legyen vadászkutya, vagy pedig befogtam, és görkorcso-lyán húzott engem. Egyszer farkas volt, máskor medve, oroszlán, egy ízben hatalmas juhnyáj volt s egyben a pásztorkutya, egyszer még kecske is volt. Attól függően, hogy mit játszottunk.

Nagyon szeretünk játszani. Nincs olyan nap, hogy mind a négyen reggeltől estig kifogástalanul viselkednénk. Mindig csinálunk valamilyen heccet, csintalanságot, bolondságot. És mindig mindenben közösen és egyetértésben veszünk részt.

Kubiak bácsi, apu barátja, egyszer azt mondta apunak:

– Jó kis négyes fogatod van, Pawel. Négy, erőből duzzadó, vadóc kisfiad van.

– Néha én is azt hiszem – válaszolta apu nevetve.

– De Malgosia azért tud kislány módra is viselkedni, tud bizony, de még mennyire!

Amikor apu a barátaival beszélgetett, nemegyszer hallot-tam, amikor azt mondták, hogy a nők pletykásak, hogy „a nők szíve kiismerhetetlen” és még sok más hasonlót. Leginkább Kubiak doki szapult a nőket, pedig ő agglegény. Amikor elin-téztem, hogy az a fiatal mérnök a negyedik emeletről elvegye a harmadik emeleti Wanda kisasszonyt, anyu megsimogatta a kobakomat, és mosolyogva így szólt:

– Igazi nő vagy!

Pedig olyan óvatosan jártam el! Senki sem vehetett észre semmit, és én gondolatban már diadalt ültem, és lám, anyu meg ilyeneket mond! Ugyan hogy jött rá?

Mégis igaz volna, amit Kubiak bácsi a nőkről mond?

Az én szememben egyelőre az a legnagyobb dicséret, ha valaki azt mondja: „Igazi fiú vagy!” Különösen akkor, ha ez

a dicséret a bátyám, Michal vagy – hű, micsoda büszkeség! – Zygmunt Rylski szájából hangzik el. Zygmunt a legklasszabb srác, akit életem tizenkét éve alatt csak ismertem.

Zygmunt már felnőtt, tizennyolc éves, és ebben az évben érettségizett. Felvették a műegyetemre, mérnök akar lenni. Nagyon jó sportoló, és az utcánkban minden fiú olyan szeretne lenni, mint ő. Zygmunt jól tanul, amellet szépen gitározik és énekel. Mindig mosolyog, mindig vidám, és mindenkire kedves. És nem szekíroz úgy minket, mint a nagyobb fiúk meg a lányok, nem neveti ki a játékainkat, nem csúfol azért, amit csinálunk, sőt, nemegyszer még okos tanácsokat is ad nekünk. Mindenki nagyon-nagyon szereti őt, de azt hiszem, a legeslegjobbban én!

Merengésemből hirtelen Jumpó riasztott fel. Végre sikerült felmásznia az ülésre, de a vonat egyszerre csak nagyot rándult, és a szegény kutyus nagy ívben az alvó bácsi ölébe repült. Attól való félelmében, hogy a padlón köt ki, belekapaszkodott a bácsi nadrágjába. A körme pedig, jaj, olyan hegyes, mint a tű!

– Ó, bocsánatot kérünk – mondta anyu a legbűbájosabb mosolyával –, szegény Jumpó nagyon megijedt!

– Nem számít, nem számít – mosolyodott el a bácsi, holott amikor felriadt, az arca cseppet sem volt barátságos. – Megtörténik az ilyesmi. Nagyon kedves kutyus. És a kislány is nagyon kedves.

Ez nekem szólt, tehát hálásan el kellett mosolyodnom.

A bácsi biztosan azt akarta mondani, hogy helyes vagyok, mert ugyan honnan is ismerhetné ő a jellememet, miből állapíthatta meg így hirtelenjében, hogy én kedves vagyok? Szerencsére hamarosan le is szállt, és így nem volt ideje alaposabban megismerkedni velem. Ez különben se nagyon sikerült volna neki, mert én roppant szeretem megtéveszteni a felnőtteket.

Kicsit untam magam, ezért azt tanácsoltam a fiúknak, játsz-

szunk híres embert. Szívesen beleegyeztek, mert nekik sem volt jobb ötletük, így hát játszani kezdtünk. Később a felnőttek is bekapcsolódtak, így aztán vígan telt az idő. Végül Zbyszek bejelentette, hogy ő már megunta ezt a játékot (ugyanis z-vel nem tudott hegyet meg híres embert), és a zsebéből elővette a kártyát.

– Ez sokkal izgalmasabb.

Természetesen egyetértettünk vele.

A fülkébe belépett egy néni s vele egy magamforma kislány. Amikor meglátta kezünkben a kártyát, megbotránkozva felszisszent, és átment a szomszéd fülkébe.

A felnőttek a nyaralásról, az időjárásról meg mindenféle betegségről beszélgettek. Hogy sosem akad más témájuk! Gdyniában azután az útitársaink leszálltak, mi továbbutaztunk, mivel a vonat egészen a Hel-félsziget végéig ment. Gdyniában megint rengeteg utas nyomult fel a vonatra, egy kirándulócsoporthoz lehetett, Jastarniáig tehát moccanni sem tudtunk. Estére érkezünk meg.

Marcinowska néni és fia, Jarek, az állomáson várt bennünket. Marcinowska néni meg anyu nagyon-nagyon jó barátnők, egymás nyakába borultak, és egész úton csak duruzsoltak, susztorogtak. Egy év óta nem látták egymást, és a levelekben nem lehet olyan bőbeszédű az ember, mint szeretné.

Mi is ezer kérdéssel árasztottuk el Jareket. Így mentünk beszélgetve, nevetgélve a házunkig. Ugyanúgy állt ott a kis kert közepén, mint ahogy egy évvel azelőtt otthagytuk. A ház mellett erdősáv húzódott, az erdőn túl homokdűnék voltak, a dűnéken túl pedig a tengerpart.

Nagy üdvrivalgással rontottunk a kertbe, s háromszor is körülfutottuk a házat, a vidáman csaholó Jumpóval együtt. A szomszédos üdülő ablakából zord képpel hajolt ki egy asszonyosság. Az arca valami ilyesmit tükrözött: „No, kezdődik a pokol!”

AZ ELSŐ NAP

Miután üdvözlöttük a tengert, nekiláttunk a családi homoködör megépítésének. Hamarosan elkészültünk vele, az aljára pokrócot terítettünk, s a két anyu már meg is kezdhette a sütkérezést. Természetesen mi képtelenek lettünk volna akár egy percig is nyugton maradni. Anyukáink időről időre aggodalmas szemmel keresgéltek minket a vége-hossza sincs homokos parton. Annál is inkább, mert azon a partszakaszon nincs vízi járőr.

Egy darabig illedelmesen labdáztunk, épp anyuék orra előtt, de hamarosan ráuntunk erre a szórakozásra.

– Építsünk homokvárat! – ajánlottam, amikor egy pillanatra lekuporodtunk pihenni.

– Ugyan... – húzta el a száját Michal. – Ilyesmivel csak óvodások szórakoznak!

Michal már tizenkét éves és tizenegy hónapos, ezért nagyon felnőttnek és nagyon tapasztaltnak képzelem magát.

– Építhetnénk egy egész várost – makacskodtam.

Hirtelen nagy kedvem támadt, hogy építészmérnök legyek.

– Hát csak építs, ha kedved van hozzá – vetette oda Zbyszek.

– Tudd meg, máris hozzálátok – válaszoltam, és indultam a víz felé, ahol a homok nedves és jól tapasztható. Egy botocskával nagy négyszöget rajzoltam a homokba, és elkezdtem a védőfalak építését.

– Itt lesz a kapu, körben a várárok, itt meg a felvonóhíd – motyogtam az orrom alatt, kitartó szorgalommal dolgozva.

Néha szeretek egyedül játszani, ilyenkor hangosan beszélek arról, amit csinálok. Néha hajmeresztő históriákat találok ki. A fiúk persze mindig kinevetnek, csak Adzik szereti hallgatni a meséimet.

– Itt egy körbástya lesz, itt a herceg palotája, itt a szolgák lakásai – mondtam, s közben még dúdolgattam is.

A falak szemlátomást nőttek. Felálltam, és bíráló szemmel méregettem művemet. Csaknem készen volt már.

– Itt valahogy nagyon zsúfolt – állapítottam meg.

– Ide egy teret építetek, a lovagi tornák céljára.

Kiigazítottam minden hepehupát, és elégedetten telepedtem le a vár mellett. Valóban pompás vár, a fiúk biztos megcsodálják... És csak ekkor vettem észre, hogy már egy jó ideje nem hallom a testvéreim kiabálását.

Hát igen! Itt hagytak, elmentek valamerre. Nélkülem mentek el! Biztosan valami jó bulit találtak ki, amiben most én nem vehetek részt! Mindig mindent együtt csinálunk, most meg lám, hogy bánnak velem. Elfogott a méreg.

– Hova tűntek a fiúk? – kérdeztem Adzikot, aki a homokgödör falát magasította.

– Nem tudom. Azt hiszem, az erdőbe mentek.

Adzik is tehetne nekik szemrehányást, ami azt illeti, mert ő már majdnem hétéves, és a nagyok még mindig taknyosnak tartják. Ami azt illeti, mind a hármunkra haragudhatna. Valami lelkiismeretfurdalás-félet éreztem, ezért nagy kegyesen így szóltam hozzá:

– Ha akarod, játszom veled.

– Nem kell! Egyedül csinálom.

– Akkor gyere velem labdázni – mondtam egy idő múlva.

– Jól van. De csak fociról lehet szó.

– És ha szétpukkad a labda?

Nagy piros labda volt, kék és fehér pöttyök díszítették. Amolyan műanyag strandlabda.

– Nem pukkad ki – szögezte le magabiztosan Adzik, és teljes erőből belerúgott a labdába.

Az magasán felrepült a levegőbe. El kell ismerni, hogy a kicsém egészen ügyesen rúgja a labdát. Én álltam a kapuban, és tíz lövésből bizony csak kettőt engedtem be. Adzik vesztésre állt, s mivel nekem valahogy nagylelkűségi rohamom támadt, abbahagytam a játékot. Az igazság tulajdonképpen az volt, hogy már meguntam.

– Gyere, keressük meg a fiúkat.

– Rendben – egyezett bele Adzik, aki az idősebbek szavára hallgató, engedelmes kisfiú volt.

Anyu felemelkedett, és kiszólt a homokgödörből:

– Adzik, vedd fel az ingedet, mert már nagyon piros a vállad!

Adzik felöltözködött, azután Jumpóval együtt, aki eddig békésen szunyókált a homokban, felkapaszkodtunk a dűnákra. Épp azon a helyen, ahol „szigorúan tilos”, behatoltunk a keskeny erdősávba, ami számunkra az „őserdőt” jelentette. Nagyszerű buckák, gödrök, mélyedések vannak itt, a legmegfelelőbb terep számháborúra vagy indiánosdira. Csak az a kár, hogy olyan ritkás ez az erdő.

– Képzeljük, hogy eltévedtünk az őserdőben, és most emberlakta helyet keresünk.

– Ugyan, miféle őserdő ez! – fanyalgott Adzik. De ha akarod, hát legyen, képzeljük – tette hozzá gyorsan.

– Jumpó a kutyánk – vágtam rá, ami végeredményben igaz is volt, és nem kellett elképzelni. Ide-oda bolyongtunk a „rengetegben”, míg végül Adzik felkiáltott:

– Itt sínek vannak!

– Akkor nemsokára emberekkel is találkozunk – jelentettem ki ünnepélyes hangon, átlépve az utunkat keresztező síneken.

– Tyű, mennyi sátor! – rikkantott megint Adzik, és hanyatt-homlok rohant előre, feledve az erdei emberek önuralmát és óvatosságát, akik először szemükkel fürkészik a terepet. Én is abbahagytam a vizsgálódó pillantásokat, és loholtam utána.

– Amikor kijöttünk a strandra, még nem voltak itt – mondtam, elragadtatással nézve a sok tarka sátrat.

A sátortábor területén meglehetősen hiányos öltözékű emberek bukkantak fel.

– Itt vannak a fiúk! – kiáltotta Adzik, és rohant a legnagyobb sátor felé.

Ott ácsorogtak a szökevények, és érdeklődve figyelték, hogyan rámolja ki holmiját három szakállas fiatalember és három divatosan borzas lány (kettő szöke közülük). Egyikük mondott valami vicceset, erre valamennyiből kitört a nevetés.

De mielőtt megérthettem volna, miről is van szó, a mieink elléptek mellőlünk. Az erdei ösvényen értük utol őket.

– Kik ezek a torzonborz alakok? – kérdeztem, megfeledkezve arról, hogy tulajdonképpen haragudnom kellene a fiúkra a szökésük miatt.

– Turisták – legyintett Michal. – Holnapután odébbállnak.

– Klassz sátruk van, mi? – lelkesedett Jarek. – De jó lehet így táborozni!

– Hát igen, én is szívesen nyaralnék így – sóhajtott fel Michal.

Zbyszek hirtelen kiverte a kezemből a labdát, és fejelni kezdett. El akartam venni tőle, de Jarek megelőzött. Olyan nagyot rúgott a labdába, hogy az átrepült a kerítésen, amely mellett álltunk, és a túloldalon kötött ki.

Rohantunk, kerestük, merre a kapu. Szerencsére a telek csak két oldalról volt bekerítve, így Zbyszek akadálytalanul bejut-

hatott az idegen kertbe. Néhány kisgyerek meg egy nagyobb fiú játszott ott. Ez éppen a mi labdánkat tartotta a kezében.

– Add vissza! – kiáltott rá Zbyszek, mint mindig, harcra készen. Akármilyen csekélységért képes volt verekedni.

A fiú ellenkezés nélkül visszaadta a labdát, de Zbyszek csak ímmel-ámmal dűnnyögött egy köszönömöt.

Aztán nagyot ugrott, és így kiáltott fel:

– Ez meg micsoda? Egy szög!

A labdában egy rozsdás szög éktelenkedett.

– Beleszúrtad? – csattant fel Zbyszek hangja. – Na, majd én megmutatom neked!

– Hagyj békén! Nem én szúrtam bele.

– Nono!

– Minek kötekedsz? Magától ment bele!

– Magától? Jobb, ha beismered, hiszen a te kezében volt!

– De nem én szúrtam bele! – makacskodott a fiú.

– Nyavalyás!

– Te vagy a nyavalyás! – pattogott a másik. – Nem is tudod, hogy mi volt, és máris veszekszel!

Zbyszek erre gúnyolni kezdte a fiú tájszólását.

– Ó, te ártatlan angyalka!

– Hagyd abba, hallod-e! Azt nézd meg, te hogy beszélsz! Minek gúnyolódsz? – kiáltotta mérgesen a fiú. – Bemászol a kertünkbe, és még te pimaszkodsz! – Mérgében csak úgy pörgött a nyelve. Végül nekiiramodott, és fejbe kólintotta Zbyszeket.

– Micsoda? Verekszel?! – kiáltott Zbyszek, és behúzott neki egy balegyenest, még hozzá alaposan, mert a fiú majdnem hanyatt vágódott. Kétrét görnyedt, és sírva fakadt.

– Bőgőmasina! – vetette oda Zbyszek, és hátat fordított.

– Végeredményben lehet, hogy magától ment bele – mondtam békítően.

A házból kifutott egy természetes néni, és kiabálva közeledett felénk. Nem akartunk további botrányt, ezért elmasíroztunk a tett színhelyéről.

– Nem bánom, legyen háború! – vonta meg a vállát Zbyszek.
– Hogy képzelik, tönkretették a labdámat, és köszönjem meg? De hogy micsoda bőgőmasina... A labda bizony tönkrement.

Anyu csak biccentett a fejével, mert még így is csodálkozott, hogy a mi kezünk között ilyen sokáig épségben maradt egy labda. Ebéd után segítettem anyunak mosogatni, ezért kissé később mentem ki, mint a fiúk. A kertben síri csend fogadott, azt hittem, megint elmentek nélkülem valahová. De nem, ott álltak a kapu mellett, s komoly figyelemmel tanulmányoztak egy cédulát.

– Titkosírás? – kérdezte Adzik, aki sokat hallott már a kémekről meg ehhez hasonlókról, így hát tudta, hogy a látszólag értelmetlen összevisszaságban papírra vetett számok vagy betűk összessége csakis titkosírás lehet.

– Titokzatos dolog – dünnyögte Michal. – Mi lehet ez?

Odakukkantottam a válla felett. Egy kitépelt noteszlapon ez állt tintával írva:

6. Sz V CsSz

9. Sk Gy K

7. Fp Sk K B

5. K Cs R

Elnevettem magam.

– Várjatok, azonnal megfejttem nektek ezt a titkosírást! Ez egyszerűen azt jelenti: szürke vászon cserkészsoknya, sötétkék gyapjúkosztűm, fehér pöttyös sötétkék kartonblúz, kivágott csíkos ruha. Ez az én leltárom – jelentettem be a csalódott fiúknak. – Szeretem a titokzatosságot!

– Kár, hogy nem titkosírás! – sóhajtotta Zbyszek.

Michal összegyúrta a papírt, és az egyik bokor alá hajította.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Jarek.

– Anyukád és anyukánk sétálni megy – mondtam. – Menjünk el az öbölhöz – tanácsolta Zbyszek.

– Vagy a kikötőbe – csipogta Adzik.

– Gyerünk a kikötőbe! – döntötte el a kérdést Michal, és kinyitotta előttünk a kiskaput.

– Anyu! A kikötőbe megyünk! – kiabáltam a ház felé, és feleletre se várva rohantam Michal után.

A kikötőben végignéztük, ahogy egy csapat táborozó kislány partra száll az Olimpia hajóról. Biztos Gdyniában voltak kirándulni. Jó nagy tábor volt, több mint százan lehettek a kislányok.

– Honnan jöttetek? – kérdeztem meg egy szőke hajú, fürgé tekintetű, körülbelül tizenkét éves kislányt.

– Sziléziaiak vagyunk. Pontosabban: Bielskóból jöttünk. Itt pedig az iskolában lakunk.

– Ahá, tudom, hol van – bólintottam.

Tovább nem volt időnk beszélgetni, mert párba állították őket, s a menet megindult a kikötő kijárata felé. A szőke kislány búcsúzóul rám kacsintott.

– Bielskóból jöttek – újságoltam a fiúknak.

– Bielsko város híres a textiliparáról meg a vasiparáról – dicsekedett a tudományával Michal. S ezt azon az emelkedett hangon mondta, ahogyan rendszerint kérkedni szokott.

– Igazán? Ezt én is tudom – fanyalgott Zbyszek.

Szerette bosszantani a bátyját, ráadásul ez az emelkedett hang mindig felpaprikázta őt. Jarek azonban még idejében véget vetett a készülő veszekedésnek.

– Látjátok? – suttogetta a kikötő bejárata felé mutatva. – Ott áll az a fiú, a böggömasina. Vele van a bátyja is meg még valaki.

– Na és aztán? – fortyant föl Zbyszek. – Ha verekedni akarnak, akkor majd verekszünk. Hát csak tessék!

– Még nem kötöttek belénk, tehát maradj csendben – csilláptárgatta öccsét Michal. – Ha belénk kötnek, az más.

– Az itteniek nagyon szeretnek verekedni – vetette oda Jarek, aki jól ismerte őket, hiszen velük járt iskolába. – És nem bocsátják meg, ha megsértik őket.

– Elég buta dolog csúfolni valakit a beszéde miatt – vetetem közbe. – Az ő beszédük éppen olyan jó, mint a mienk.

A helybeli fiúk továbbra is ott ácsorogtak a kerítés mellett, s úgy látszott, nincs szándékukban elmenni onnan. De a mi figyelmünket csakhamar elvonta róluk az Olimpia hajó. Michal az egyik tengerésztől megtudakolta, milyen sebességgel halad az Olimpia, ezenkívül sok egyéb érdekes dolgot is megtudtunk.

Azután a mólón gubbasztó horgászokat néztük, aztán végignéztük a kikötőben veszteglő kuttereket. Zbyszek felmászott az egyikre, onnan átment a másikra, de az egyik halász csakhamar lekergette onnan. Ezután a kerítés mentén heverő betonoszlopokon kezdtünk sétálgatni. Hallgattunk, mert nem volt miről beszélgetni.

– Még mindig ott rostokolnak – szólalt meg egyszer csak Jarek.

– Kik? – csodálkozott el Michal.

– Hát azok a fiúk. A kijáratnál állnak és tanakodnak.

– Biztos el akarják vágni az utunkat itt a kikötőben – mondtam gyanakodva.

Zbyszek megcsóválta a fejét.

– Itt nem fognak verekedni. Túl sok a tanú.

– De foglyul ejthetnek – erősködtem.

– Hát persze – vágott közbe Michal. – De mi végeredményben keresztülvágatnánk magunkat. Ők csak négyen vannak.

– És mi? – vontam meg a vállam. – Adzikot nem számítva mi is négyen vagyunk.

– Még egy fiú csatlakozott hozzájuk – szólalt meg Adzik.

Valóban, a kapuban beszélgetőkhöz egy fiú közeledett. Ő volt a legnagyobb s biztos a legerősebb is közöttük.

– Ki ez? – kérdezte Michal.

– Mika – felelte Jarek. – Most fejezte be a hatodikát. Ő a bandavezér.

– Az a sapkás, az Heniek. Megismerem – mondta Michal feléjük sandítva. – Az a másik meg Wladek.

– A kék inges meg Józek, a kissrácnak a bátyja. Szintén szeret verekedni – tette hozzá Jarek.

Michal egy darabig töprengett.

– Menjünk ki a mólóra, onnan jól látjuk a kijáratot, szemmel tarthatjuk őket.

– Majd meglátjuk, ki unja meg hamarabb! – kiáltotta harciasan Zbyszek.

Kimentünk a mólóra. Épp egy apró hajó indult Puckba, tehát egyáltalán nem unatkoztunk. Időről időre valamelyikünk odapislantott a kijáratához, és jelentette, mi a helyzet. A fiúk kitartóan vártak.

Végül Zbyszek jelentette:

– Nincsenek ott.

Akárhogyan is meresztgettük a szemünket, a kerítéslécek mögött nem láttuk sem Józek kék ingjét, sem Heniek sárga sapkáját.

– Tényleg elmentek – ismételte meg Zbyszek. Michal összeráncolta a homlokát.

– Lehet, hogy ez csak csapda. Mi a véleményed, Jarek? Te ismered őket.

– Lehet. Felderítőket kell küldenünk.

– Rendben van – vette át a parancsnokságot Michal –, Mal-

gosia, te Adzikkal és Jumpóval kimész az utcára. Elsétálsz egészen a főutcaig, megvizsgálod minden utcasarkot és kaput. Álcázásul veszel egy kiló cseresznyét.

– Miből vegyem azt a cseresznyét? Van pénzed?

– Úgy rémlik, van valamennyi – mondta Michal, és kutatni kezdett a zsebében. – Ti is keressetek.

Zbyszek egy zlotyot talált.

– Nekem három zlotym van – mondta Michal. Négy zlotyért vegyél cseresznyét.

– Jó – bólintottam.

Fogtam a pénzt, intettem Adzikkal meg a kutyának, és máris indultam. A kikötő tájékán senkit sem láttam. Távolabb is tiszta volt a levegő. Akadály nélkül jutottunk el a gyümölcsösárudáig. Épp kifizettem a cseresznyét, amikor Adzik megrángatta a karomat.

– Ott vannak! – suttogta.

Lassan megfordultam. Az állomás felől kikanyarodott egy biciklis fiú. Mellette a kék inges József meg az öccse. Észrevettek minket, s ekkor gyorsabban kezdtek lépkedni. A járda mellett megálltak.

– Hé, te varsói lány! – kiáltott rám József. – Mondd meg az öcsédnek, hogy ne sokat ugráljon!

– Te ne ugrálj sokat! – vágtam vissza vállat vonva és a lépéseimet cseppet sem lassítva. – Fordulj hátra, és mondd meg, hol vannak – sűgtam Adzikkal, amikor egy kicsit távolabb jutottunk.

– A főutca felé mennek – sűgta vissza Adzik.

– Jól van!

Szaporábbra fogtam a lépteimet, és hamarosan elértük a kikötőt. A fiúk az oszlopokon gubbasztottak.

– No, mi van? – kérdezte Zbyszek. – Nem láttátok őket?

Elmondtam, hogy áll a helyzet.

– Gyertünk! – emelkedett fel az oszlopról Michal.

– Hová? Merre?

– Mindegy. Nem rostokolhatunk itt napestig.

Egy kicsit csavarogtunk Jastarniában, elácsorogtunk a Jazz-pavilon előtt, jó darabon elkísértünk egy cseh turistacsoportot, Zbyszek az egyik turistától elkunyerált egy picurka golyóstollat, ráadásul kapott két jelvényt. Michal is szerzett két jelvényt. A helybeli gyerekek rajban kísérték a csoportot, egészen a szomszédos üdülőhely határáig.

– Nem valami szép dolgot műveltek – jegyeztem meg, amikor a turistákat már elnyelte az erdő.

– Micsoda? – kérdezte Zbyszek, és minden eshetőségre számitva, fenyegető arcot vágott.

– Ronda dolog a külföldiektől tarhálni.

– Azért mondd ezt, mert neked semmit sem adtak! – fortyant föl Zbyszek.

Michal bűnbánó szemmel pislogott az idegentől kapott ajándéokra.

– Malgosiának igaza van. Ronda dolog az ilyesmi. El kell dugni, mert sem anyu, sem apu nem szereti, ha kunyerálunk.

– Én egyáltalán nem kunyeráltam! – háborodott föl Zbyszek.

– Az egyik turistának megmutattam, hol lehet fagyaltot kapni, és ő adta nekem. Magától. Egyáltalán nem is kértem!

– Nekem is úgy adták, viszont... – mondta Michal, és a turistacsoportot körülnyüzgő gyerekekre mutatott. Elromlott a kedve, s az ajándékokat a zsebébe süllyesztette. Zbyszek is elcsendesedett.

A ránk leselkedő fiúkat semerre sem láttuk. Már-már azt hittük, hogy az egész puszta fenyegetés volt. De amikor az erdőn át hazafelé tartottunk, Zbyszek fején nagyot koppant egy toboz.

– Juuuuuj! – kiáltotta és felpillantott.

Épp valamilyen lombos fa alatt álltunk, tehát onnan semmiképp sem hullhatott az a toboz. Ráadásul egy tavalyi toboz volt.

Bumm! Ezúttal Michal kapott a lábához.

– Ott! Ott! A bokrok mögött! – kiáltotta Jarek, egy vastag fenyőtörzs mögé rejtőzve. – Ők azok!

„Ők” pedig csak úgy záporoztatták ránk a tobozokat.

– Ó, a gyávák! – csattant föl Zbyszek. – Nagy dolog leshelyről támadni!

A fák fedezékében muníciót kezdtünk gyűjteni.

– Hát ezt megemlegetik! – lihegte Michal. – Csak sikerülne kikergetni őket a lucfenyők közül!

Felmérte a helyzetet, azután utasított minket, hogy a fák mögül, fekvő helyzetből bombázzuk a bokrokat. A fiúk dobálták a tobozokat, én meg Adzikkal újabb lövedékeket kerestem.

Amazok meg csak gubbasztanak a bokrok mögött, és eszük ágában sincs kimozdulni onnan.

– Városi majmok! – kiabálták felénk.

– Ezek mernek ugrálni?

– Na, majd adunk nektek!

– Látjátok, milyenek?

– Csak kiabáljanak, ahogy nekik tetszik – súgta Michal.

– Mi hallgassunk! Egy szót se, csak célozni és löni!

Mondott valamit Zbyszeknek és Jareknek, azután mindhárman, továbbra is a fák mögé rejtőzve, elkezdtek óvatosan bal felé kúszni.

– Te meg Adzik húzódjatok jobbra, és egész idő alatt lőjete! – adta ki utasítását a „vezér”.

Jobbra futottunk, veszettül bombázva a bokrokat. A fiúk észrevették az újabb hadmozdulatot, s minket vettek célba.

Ezalatt Michal, Jarek és Zbyszek oldalba kapták őket, s

hangos rivalgással támadásba lendültek. Az ellenfél feléjük fordult, akkor én meg Adzik indítottunk támadást a másik oldalról.

Tombolt az elkeseredett csata. Az ellenséges csapat csak két emberből állt, így hát csakhamar futásra kényszerültek. Vad üvöltéssel vetettük magunkat utánuk.

Kirohantak az erdőből az ösvényre, azután visszarahantak az erdőbe, összevissza kanyarogtak az ösvényeken. Végül beugrottak a bokrok közé, és onnan kezdtek lövöldözni.

– Ejha! – kiáltotta Zbyszek, és még valami harciasabbat is hozzá akart tenni, de egy újabb kiáltás a torkára fagyasztotta a szót.

A hátunk mögül, az ösvény kanyarulatában álló bokrokból még három fiú ugrott elő. Diadalittasan felüvöltöttek, és újra elbújtak. Mi meg ott álltunk két tűz között.

– Zbyszek és Jarek balra, a többiek utánam! – rendelkezett Michal, és egy újabb lövedék elől lehajolva, beugrott az erdő fái közé.

Az ellenfél két csoportra szakadt: az egyik csoport Zbyszeket és Jareket vette üldözőbe, a másik meg minket.

Michal kihasználta az ellenfél pillanatnyi tanakodását, és nagy irammal vágatott a kanyar felé, akadálytalanul elszárgulva az ellenfél fő ereje mellett. Amire azok észbe kaptak, mi már túl voltunk a kanyaron.

– Ez meg mi? – hallottuk egyszer csak anyu hangját. – Mit műveltek megint? Adzik, mi az a púp a homlokodon?

Michal a fogát csikorgatta. Egy ilyen pillanatot elrontani!

– Hogy néztek ki, gyerekek?

Anyu és Marcinowska néni épp hazafelé tartott a délutáni sétából.

– Csak játszunk – magyarázkodott sietve Michal. – Anyu-

kám, nyugodtan menj haza, kérlek szépen. Mi is azonnal befejezzük és megyünk!

– Szó sincs róla! – jelentette ki anyu határozottan. – Gyérünk vacsorázni valamennyien.

– Ó, jaj! – nyögtem.

De anyukáink hajthatatlanok voltak, nekünk pedig illedelmesen el kellett masíroznunk a bokrok sűrűjében rejtőző ellenfél arcvonala előtt. Anyuék semmit sem vettek észre, azt hitték, hogy mi csak egymás között csatároztunk, ugyanis az ösvény kanyarulata eltakarta szemük elől a csata színterét. Megcsappant kedvvel baktattunk a nyomukban, a rajtunk éktelenkedő kék-zöld foltokat dörzsölgetve.

– Ezek a felnőttek mindig mindent elrontanak! – morogta dühösen Michal. – A fiúk meg majd azt hiszik, hogy mi hívtuk segítségül anyuékát.

– Ne félj, lesz még alkalmunk elbeszélgetni velük! – vágta ki határozottan Zbyszek.